

*Vihar zabrisal je sledi in pota.
Brez kašipota tiplješ v mrtvo smer,
vseléj nemiren kot splašena zver.*

*Nič več ne sanjaš, da boš našel dver,
ki te v zavetje sprejme pod večer...
Zaman vsak up, da je tvoj strah le zmota.*

Molk *Tvoj molk je trpka teža bolečine.
Sprepletli so ti žico pred očmi.
Že davno več ne meriš globočine,
ki pod teboj nevidna valovi.*

*Skoz tebe pljuska zledenela kri.
Prepad na dnu presekane pečine
je kakor slutnja ognja, ki še tli.
V njegovih zubljih tvoj obraz premine.*

*Prelij se v molk. Močnejši je od vsega,
kar vtrinja v tebi zapoznelo luč.
Iz davnih dni si že navajen zlega.*

*Izjokal solze si iz mrtvih pljuč
in zdaj si vdan, zdaj veš, da vrat do Njega,
ki bil je up, več ne odpre tvoj ključ.*

Beg *Večer te pušča samega z oblaki.
Verige senc ti stiskajo zapestje.
Odmeva ni. Pokrajina brez cest je.
V močvirni mah se vgrezajo koraki.*

*Tu so si dnevi med seboj enaki;
tvoj majski dan pozabljena povest je.
(Kot mati si, ki mrtvo dete pestje
in solze razkazuje pred bedaki.)*

*Nihče ne ve za tvojo bolečino,
nihče ne čuti tvojega slovesa.
Življenje je prehrupno za tišino.*

*Tvoj beg razumejo samo drevesa,
zasidrana v samoto in sivino
močvirnih vod in nočnega nebésa.*

Strah

*Nad tabo v lok se črni pne zenit.
Neskončno žge predirni zven molčanja.
Sovražnik, nespoznan, a vselej skrit
nekje v zasedi, vztrajno te preganja.*

*Bežiš pred njim, podplut, s krvjo oblīt,
izdolben v bolečini kot lobanja
in vsem samo še neumljiv privid
samote in nenehnega bežanja.*

*V svoj potemneli ogenj si zazrt.
Preliva te veliki slap ločitve,
a mu ne veš ne konca ne rešitve.*

*Zenit noči je nad teboj razprt.
Zaupáš mu svoj strah in krč molitve
in svojo zadnjo grozo — molk in smrt.*

Vrnitev

*Spet poješ, dihaš, spet si legel v travo.
Srce je kakor po dežju izprano.
Nebo je svetlo, sončno in prostrano,
kot topla roka ti pokriva glavo.*

*Visoki dan izžgal je tvojo rano.
Vse v tebi prebujeno je in zdravo.
Doživel si očiščujočo spravo
med sabo, ognjem in nočjo pregnano.*

*In vendar si prevaran v svoji sreči,
zazidan v stolpu, zraslem do neba,
ki sam nikdár ne moreš ga doseči.*

*Nebo vrnitve tvoje ne prizna.
Spomini v tebi so preveč boleči
in korenine segajo do dna.*